

HARLEQUIN

Sjalocline romaan

Gayle Wilson

KEELATUD
MÕRSJA

SIID & SKANDAAL
4. RAAMAT

Gayle Wilson
CLAIMING THE FORBIDDEN BRIDE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Mona Gay Thomas

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E11233111
ISBN 978-9949-25-143-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

September, 1814. Inglismaa

Tema Majesteedi 13. ratsaväerügemendi endine auväärt major Rhys Morgan tõstis kõrge peegli ees seistes vasaku käe alateadlikult paremale abiks, et kohendada kaela ümber keerukalt seotud rätikut. Valu läbistas vigastatud lihaseid ja närve, tuletades meelde, et ehkki ta oli viimaks ometi kodus, ei kadunud Pürenee poolsaarel lahinguis veedetud aastate tagajärgede mõju kuhugi.

Tema kartetšikillust põhjustatud vigastuste ulatust arvestades tundus uskumatu, et arstidel oli õnnestunud tema vasak käsi päästa. Loomulikult ei olnud see enam endine ja ta oli hakanud vähehaaval leppima tõsiasjaga, et päriselt see ei taastugi.

Tühiasi, tuletas ta endale meelde. Tal oli hea meel, et ta on elus. Lisaks oli ta Inglismaale tagasipääsemise üle lõpmata tänulik.

Seekord kasutas Rhys vaid paremat kätt, et siluda kangekaelset kortsu kuuel. Alguses olid nad arutanud, kas teha riideid ümber, ent vajalike muudatuste tegemine oleks osutunud mõttetuks. Esiteks oli tema rind laiem ning reie- ja säärelihased pikast sadulas istumisest tundu-

valt lihaselisemad. Peale vigastuse põhjustatud kurnatuse oli ta koju saabudes haigestunud uuesti palavikku, mille oli mandrilt varasemalt külge saanud. Selle tagajärjel oli ta hulga kõhnem kui kodust lahkudes. Lühidalt öeldes ei saanud neli aastat tagasi Inglismaale maha jäänud rõivas-test peaaegu mitte midagi ümber teha – igatahes mitte sedavõrd hästi, et need istuksid vastavalt hetke moele.

Praegu tal seljas olevad tumesinise peenvillase kuue, triibulise vesti ja liibuvad püksid oli õmmelnud kohalik rätsep. Tuttidega kaunistatud nahksaapad olid ainsad esemed, mis olid tema teenistuse-eelsest ajast alles jäänud.

Rõivad ei olnud viimane moeröögatus ega ka kõige peenematest materjalidest, ent reisimiseks kõlbasid küll. Rhys oli vennale lubanud, et Londonisse jõudes laseb ta end kombekohaselt pealaest jalatallani pealinna ühe parimal rätsepal riietada.

Rhys mõtles endamisi, et see pole küll asi, mida ta ootaks. Peale arstide ei olnud veel keegi näinud tema kehale tekitatud hävingut.

Ta tõrjus need mõtted otsustavalt peast ja vaatas vennale peeglis otsa. „Kas kõlbab?”

„Väga hästi,” sõnas Edward. „Vähemalt seni, kuni sa leiad aega Londonis minu rätsepa juurde minna.”

Rhys muigas. „Kui Keddinton mind ükselt tagasi ei saada, kuulub kogu au sulle.”

„Ei ta saada. Sa oled tema ristipoeg.”

„Ristipoeg, keda ta pole üle viie aasta näinud.”

„Sel pole tähtsust. Keddinton teab, mis on tema kohus.”

See lause tundus nende vahele õhku rippuma jäävat, olles kõigi viimaste päevade ebameeldivate vaidluste tuu-

maks. Et ootamatut kohmetut vaikust rikkuda, pööras Rhys pilgu uuesti peeglile, sikutades vesti allapoole.

„Paar päeva võiksid ju veel kosuda,” ütles Edward siis.

„Kui just ilm ei muutu. Sügis võib olla ettearvamatu.”

„Seda enam...”

Rhys pöördus naerdes venna poole. „Kui ma pean veel ühe päeva kamina ees istuma, Edward, lähen ma täiesti hulluks. Seda sa oma südametunnistusele ei taha.”

„Sa *oled* juba hull. Sa oled kuninga ja oma riigi heaks küllalt teinud. *Enamgi* veel.”

„Ma olen elus. Üsna terve ja mõistuse juures. Ja ma käisin teenistusaja jooksul paljudes paikades. Pean sulle meelde tuletama, et suur osa neist jagatakse Viinis ümber.”

„Sa ei oota ometi, et Keddinton...”

„Sa üllatuksid kuuldes, kui vähe ma midagi ootan,” segas Rhys vahele. „Ma lihtsalt usun, et minu viimaste aastate kogemused võivad *kellegi* jaoks väärtuslikud olla. Ma vähemalt loodan nii.”

Nad oli sel teemal viimase kuu aja jooksul korduvalt vestelnud ega olnud kummagi jaoks rahuldavat lahendust leidnud.

„Sa võid siin ka kasulik olla.”

Rhys naeris taas ja pani käe venna õlale. „Kui ma arvasin, et sa tõesti mind vajad, jääksin siia. Ma olen sulle selle ja rohkemgi veel võlgu. Aga tõde on see, et ma jääksin vaid sinu vägagi osavale mõisavalitsejale jalgu ja sa tead seda.”

„Sa ei võlgne mulle midagi, Rhys. Ma loodan, et *sina* tead *seda*.”

Rhys tõmbas venda enda poole ja embas teda ehk esimest korda elus. Kümme aastat vanem Edward oli alati

tundunud sama eemalolev kui nende isa. Rhys ei kahelnudki, et nad teda armastasid, aga välja näitasid nad seda harva.

„Anna mulle andeks, kui ma sellega nõus pole,” lausutas ta nüüd. „Sina ja Abigail võtsite mind soojalt vastu ja hoolitsesite minu eest nagu...” Rhys kõhkles, otsides sõnu, millega oma tänu väljendada ilma et vennal ebamugav hakkaks.

„Nagu sa oleksid minu vend?” Edwardi naeratus kadus sama kiiresti kui oli ilmunud. „Võiksin veel lisada, et minu *ainuke* vend. Ja kuna mul on selja taga rohkem kui üks öö, mil olin veendunud, et sa hommikut ei näe, pean tunnistama, et ei tahaks sind veel minema lasta.”

„Boneyl ei õnnestunud kõigest hoolimata minust vabaneda. Arvan, et jõuan vahejuhtumiteta Londonisse.”

„Üksinda *ja* veel ratsa, nii naeruväärne kui see pole,” lisas Edward pead vangutades.

„Kõige kurvem selle igavlemise juures ongi, et ma lausa ootan seda reisi.”

See oli tõsi. Ehkki ta oli oma venna perekonnale ääretult tänulik, olid nad otsustanud ta vati sisse mähkida alates sellest hetkest, kui ta peaaegu pool aastat tagasi Balfordi mõisa saabus.

Rhys oli talunud vennanaise ravisegusid ja venna seatud piiranguid, kuni oleks tahtnud need neile näkku heita. Mõte pääseda viimaks ometi eemale nende pealetükivast, ehkki armastavast hoolitsusest, oli tõstnud tema tuju rohkemgi kui lootus tunda taas kord, et tema elul on mingi eesmärk.

„Ole ettevaatlik,” manitses Edward. „Luba mulle, et sa ei tee midagi rumalat.”

„Kui ma satun teeröövlite kätte, annan sinu raha vabatahtlikult neile üle. Usu mind, Edward, ma ei otsi seiklusi.”

Lihtsalt veidi värsket õhku ja anonüümsust. Ja tore oleks seda kõike nautida ilma kellegi valvsa pilguta.

Rhys teadis väga hästi, milline on järgmine tema reisi puudutav vastuväide. Ta oli seda kosumise ajal tüütuseni kuulma pidanud.

Ta ei kavatsenud kuulata järjekordset tungivat soovist hoolitseda oma nõdra tervise eest. Täna mitte. Täna oli tal võimalus selle tuttavaks saanud muretsemise käest pääseda.

„Kui ma kohe minema ei hakka, ei jõua ma enne pimedat Buxtonisse. Ma ei tahaks ööd lahtise taeva all veeta. Niiskuse käes.” Suutmata sellele vastu panna, surus Rhys parema käe rusikasse ja patsutas sellega kergelt rinda.

Edwardi silmad läksid suureks. Ta avas suu, aga tuli viimasel hetkel mõistusele või märkas ta ehk õrritavat pilku venna silmis. Igatahes pigistas ta huuled kokku ja noogutas.

„Seiklustele vastu,” sõnas Rhys ja andis vennale märku uksest välja astuda.

„Issand jumal, ma tõesti loodan, et mitte,” pomises Edward temast möödudes.

Rhys muigas taas, aga kusagil ajusopis pesitses siiski mõte, et mõni väike seiklus ei teeks sugugi paha. Ehk polnud ta siiski lubatud igavaks eluks nii valmis kui oli arvanud.

Esimene peatükk

Rhys pidas vennale antud lubadust liikuda rahulikus tempos. Tõtt-öelda tuletas esimene sadulas veedetud päev talle täpselt meelde, kui pikka aega ta polnud üldse ratsutanud.

Ta oli jõudnud Buxtoni võõrastemajja õhtupoolikul, valmis asuma reisi pikemale poolele järgmisel päeval. Ristiisa mõne nädala tagune kutse ei olnud kuupäevaline ja ehkki Rhys oli väliselt enesekindel, oli ta oma vastupidavuse suhtes olnud siiski piisavalt kahtlev, et vastus samavõrd ebamäärane anda.

Tal oli hea meel, et hoolimata valusatest lihastest oli ta järgmisel hommikul üsna varakult ärganud ja teele asunud. Karge sügisõhk mõjus viimaste kuude igavuse kõrval nagu ergutav jook. Sama mõju oli kaunitel küngastel, mis olid veel rohelised hoolimata kolletuma hakanud lehtedest.

Hüüatus sundis tema ratsut pead tõstma ja tõi Rhysi mõtted tagasi olevikku. Üle aasa jooksis tema poole midagi arusaamatut karjuv noor neiu.

Rhys suunas vaistlikult pilgu tema selja taha. Tagaajajaid polnud näha.

Seejärel kandus tema pilk jooksva neiu ette, kus ta avastaski tütarlapse muretsemise põhjuse. Üle konarliku

maapinna sööstis laps, heledad pikad juuksed tuules lipuna lehvimas.

Rhys muigas kergelt, meenutades oma lapsepõlve. Selised ilmad olid teda tihti õpingute juurest eemale meelitanud. Ta oli olnud sellest väikesest tüdrukust vanem ja tavaliselt sai ta põgenemise eest õpetaja käest nahatäie, aga need harvad vabaduse hetked olid olnud seda valu väärt.

Ta silmitses peaaegu laisalt lapse ees laiuvat maastikku. Seda tehes kadus ka tema melanhoolne naeratus.

Rhys nägi oma kohalt, et aas lõppeb sellele piirkonnale omaselt järsakuga. Maapind kerkis veidi enne serva ja lõppes siis nagu hiiglasliku noaga lõigatult. All sätendas hommikupäikeses vihmaveest üle kallaste tõusnud oja.

Rhys vaatas korraks uuesti lapse poole, kes rühkis nüüd järsaku suunas. Tüdruk ei võinud teada, mis teda ees ootab. Ja siis mõistis mees, et tüdrukut taga ajav neiu ei jõua mitte mingil juhul enne järsakut lapsele järele.

Sellele järeldusele jõudnud, surus Rhys kannad hobuse külgedesse. Venna kõrb hüppas ehmunult edasi ja liikus mööda kallakut ohtlikult kiiresti. Aasale suundudes kummardus Rhys madalale ruuna kaela kohale ja ergutas looma veelgi kiiremini kihutama. Nad galopeerisid põiki üle tasase maapinna ja Rhys koondas pilgu kaugel paistvatele heledatele juustele.

Ehkki hobune pingutas kogu jõust, paistsid nad liikuvat aeglaselt nagu unenäos. *Või luupainajas.*

Laps jõudis järsakule aina lähemale. Rhysi süda tagus kõrvus, summutades kihutava hobuse kabjakõmina. Ta tajus peaaegu alateadlikult, et vanem neiu kisendab ikka veel, ent sellest polnud endiselt mingit kasu.

Rhys sundis hobust edasi, tundes, kuidas looma lihased tema all värisema hakkasid. Tüdrukule lähemale jõudes ei lasknud miski tema meeletu tagaajamise sihtmärgi juures arvata, et laps meest kuulis. Tüdruk ei teinud välja ei hobusest, ratsanikust ega ka oma hooldaja anuvatest karjetest.

Tüdruk jõudis järsaku servale lähemale ja Rhys kallutas end sadulas vasakule, valmistudes kummarduma ja teda hoo pealt kaasa haarama. Muud tal üle ei jäänud. Tüdruk kukuks üle serva enne, kui ta jõuab sadulast alla hüpata. Ja hoolimata tagaajajate tekitatavast lärmist, ei paistnud laps neid kuulvat.

Rhys pööras hobuse reetliku järsakuservaga paralleelseks ja nõjatus lähemale jõudes küljele, sirutades vasaku käe välja.

Hoolimata selle liigutuse põhjustatud valuhooost oli ta otsustanud lapse riietest kinni haarata ja ta ohtlikust servast eemale tõmmata. Ka Rhys tõi kuuldavale hoiatushüüdeid, ent tüdruk ei teinud neist ikka välja.

Süda tagus kurgus ja mees teadis, et pääsemine tuleb napp. Üksainus võimalus haarata juustest või kleidiriidest, enne kui tüdruk üle kaljuserva kukub.

Selleks valmistumise ajal väike tüdruk pöördus, reageerides viimaks tema kohalolekule. Rhys nägi, kuidas lapse sinisilmad läksid suureks nagu tõllarattad.

Mehe sõrmed puudutasid samal hetkel korraks tüdruku kleidi seljaosa. Laps põikles tema käest eemale ja maapind tüdruku jalge all andis järele, nii et ta veeres üle serva.

Ruun oli järsakule nii lähedal, et Rhys tundis looma raskuse all variseva maapinna liikumist. Ta pööras hobuse hooga kõrvale. Kohe, kui nad olid kindlal pinnal, peatas ta

ratsu ja hüppas sadulast enne, kui loom seisma jäi. Tagasi järsaku poole joostes kiikas ta üle serva.

Õnneks polnud see nii kõrge, kui ta oli kartnud. Tema all oli aeglases veevoolus selgesti näha valge alusseeliku pitsivaht. Tüdruku pikad juuksed, mis olid vees tumedamaks muutunud, hõljusid pinnal.

Rhys vaatas meeleheitlikult ringi, otsides kohta, kust alla pääseda. Seda polnud. Alla pääses vaid sama teed, mida väike tüdruk oli kasutanud.

Mehe otsiv pilk leidis lapse taas vahetult enne seda, kui too vee alla kadus. Ta ei kõhelnud enam, vaid hüppas vette.

Vesi oli külmem kui ta oli arvanud, isegi septembri kohta. Ta rabeles pinnale, ehkki saabaste raskus kiskus teda põhja.

Niipea, kui Rhys pea veepinnale sai, vaatas ta ringi. Ta hoidis end mõlema käe abil pinnal, unustades vasaku käe valu ja piiratud liikumisraadiuse, ning ootas, et tüdruk taas pinnale kerkiks.

Tüdrukut märgates hakkas Rhys ujuma. Ta oli alati olnud hea ujuja, aga nagu ennist üle aasa kihutades, tundus talle ka nüüd, et ta ei liigu sugugi edasi.

Vool kandis väikest tüdrukut kaasa kiiremini, kui mehe ühekäeline tõmme teda edasi viis. Kui laps uuesti vee alla vajub...

Sellest mõttest pöörasena sundis Rhys oma väsinud keha pingutama rohkem kui oleks hetk tagasi võimalikuks pidanud. Tal polnud aega last pilguga otsida. Ta ujus sisetunde või lootuse ajel ja see sai peagi tasutud.